

Het geheimzinnige luik

Eerste druk, maart 2012
© 2012 Tom Vandecaveye

Coverillustratie: Steven Selschotter

ISBN: 978-90-484-2328-6
NUR: 284

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Het
geheimzinnige
luik

Tom Vandecasteyne

Inhoudsopgave

1. Ik zou graag...	7
2. Fluffie	12
3. De kamer	16
4. De stem	28
5. Bodypainting	32
6. Overtuiging.	37
7. Antwoorden	47
8. Bodemloos	79
9. De Huggels	85
10. Doorbraak	98
11. Biechten	106
12. Niets meer	132
13. Grijp je moment	139
14. Heded en de Romaristo	158
15. Het plateau van Cocouw	178
16. Haast je!	191
17. Wie?	203

I. Ik zou graag...

Dit is mijn favoriete plaats op de hele wereld. Alles is hier zo mooi en waar het vooral om draait is dat ik hier rust kan vinden. Niemand heeft weet van deze plaats. Telkens ik de behoefte voel om alleen te zijn, kom ik hierheen en steek ik een wierookstokje aan. De geur stelt me gerust, nooit kom ik ergens zonder. Alles is hier mogelijk, weg-dromen in je eigen fantasie of als het nodig is in het reine komen met jezelf. Alles eens op een rijtje zetten wanneer de nood het hoogst is. Iedereen zou een eigen plaats moeten hebben.

Het uitzicht hier is gewoonweg schitterend, mijn schuilplaats bevindt zich net buiten de drukke stad, op vijf kilometer van ons huis. We kunnen er genieten van het prachtige uitzicht. Al die bombarie is ver weg, maar je hoeft er niet aan deel te nemen, is dat geen fantastisch gevoel?

Het is een gewoel van auto's, de mensen gaan tekeer als robots, van hierboven is het goed te zien dat stress dagelijkse kost is. Mensen kennen elkaar niet meer. Het gevoel 'de wereld is mijn dorp' is niet meer te negeren. Je ziet, hoort en ruikt ze overal. Elke uitlaat, elk mens, elke steen ademt nervositeit uit.

Je kunt ook rond je kijken, niet meer naar de drukte, maar gewoon naast je. Ik ben op een plaats waar bomen, planten en bloemen nog kansen krijgen. De geur die in de lucht hangt, is nog rein. Er is nog plaats voor fantasie, het is nog toegelaten om eens te missen. Dat wordt meer en meer vergeten op onze drukke aardbol.

Wat zou het leuk zijn om in een andere wereld te kunnen leven, waar iedereen elkaar graag ziet.

Net voor me zie ik iets wat nog weinigen gezien hebben. Ik ben getuige van de geboorte van een vlinder. Hij ontdoet zich van zijn harnas en fier komen de vleugels recht. Hij is oogverblindend mooi, met oranje en groene schakeringen.

Soms zit ik hier wel uren. Voordat de school begint, na school, maar ook in de vakanties. Af en toe zoek ik mijn nestje op.

School? ... Ik moet naar school! Vlug mijn wierookstokje doven en vertrekken!

8u23! School begint 8u30! Als ik me niet haast dan krijg ik weer straf.

Ik zie het meester Thomas al zeggen, of liever brullen. ‘Oscar, geef maar je agenda! Dat is al de vierde keer deze maand dat je te laat komt. En we zijn nog maar twee weken ver.’

Meester Thomas is een harde, iemand waar je niet veel hoeft te zeggen. Hij is stokoud en het is er zeker aan te zien dat hij 25 jaar sergeant in het leger is geweest. De hele dag geeft hij bevelen en snauwt naar ons. ‘Oscar, zit recht, Jasper dit, Olivier dat...’

Het gerucht doet de ronde dat hij uit het leger gegooid is omdat hij eens ongelooflijk kwaad werd op een rekrut die zijn schoenen niet wilde poetsen. Het potje kookte over bij meester Thomas, hij nam de soldaat bij zijn haar en gebruikte hem als dweil. Hij poetste de hele gang met die arme jongen. Dat was het einde van de legercarrière van meester Thomas. Het is natuurlijk maar een gerucht, maar voor wie hem kent en ziet, is het geloofwaardig. Daarom komt hij ook aan zijn bijnaam ‘de dweil’.

Nu terroriseert hij onze school. Alle leerlingen hebben schrik van hem, zelfs de andere leerkrachten doen het in hun broek als hij zijn grote mond opendoet. Je vraagt je soms af hoe zo iemand in het leger terecht komt. Een grote snor die de rest van zijn gezicht bedekt, kleine, maar doordringende ogen en bolle wangen. Op zijn hoofd groeit er wel haar, maar modieus kun je het zeker niet noemen. Vorm zit er ook in, maar dan de vorm van een draaikolk. Wanneer ik wegdroom in de klas en staar naar ‘de dweil’ zijn hoofd, dan word ik vaak zeeziek. Hij heeft ook een enorme buik. Zo’n dikke buik, dat wanneer hij op het bord geschreven heeft, hij zeker vijf stappen opzij moet zetten om het bord te kunnen zien. Zo’n dikke buik dat we het bord zelfs hoger hebben moeten hangen. Hij moet boven buikhoogte schrijven, zoniet veegt hij alles uit wat hij heeft opgeschreven. Zo’n dikke buik zelfs dat we ooit eens opgesloten zaten in de klas toen meneer als eerste naar buiten wou gaan, maar vast kwam te zitten in de deuropening. Nog een geluk dat we les hebben op het gelijkvloers en iedereen via het raam naar buiten kon.

Ja, daar zie ik het al, ons schoolgebouw. Het is geen gewone school. We krijgen les in een oud pand. Het lijkt een beetje op een klein kasteel. Vroeger woonden hier de nonnetjes, later werd dat dan een school waar de menselijke pinguïns les gaven, en nu zijn er geen nonnetjes meer, behalve zuster Augusta die hier nog ronddoelt, maar al de respectabele leeftijd van 92 heeft bereikt.

Hoe laat is het? Ik kijk op mijn klok, 8u28. Oef, ik heb het gehaald. ‘De dweil’ kijkt ietwat chagrijnig op zijn uurwerk omdat ik net op tijd ben. Straffen geven doet hij namelijk heel graag, zeker aan mij, de dromer van de klas. Hoe vaak heb ik al niet mogen aanhoren dat ik nooit ergens zou komen. Dat ik een hopeloos geval ben, dat er maar één plaats is voor mij, de goot.

Nu ik op tijd ben, haast ik me naar de rijen waar mijn vrienden me al opwachten.

‘Je hebt geluk, net op tijd. Vroeg of laat loop je nog eens tegen de lamp en dan gaat meester Thomas jou met plezier straffen en je ouders verwittigen.’

‘Ja, hij ging net de poort sluiten, 30 seconden later en daar zou je staan, voor dat gesloten obstakel.’

‘Ik ben er toch nietwaar, beter een halve seconde te vroeg dan een te laat.’

Dat zijn mijn vrienden, Jasper en Olivier. Heel ons leven, al 14 jaar lang, vanaf de kleuterklas zijn we onafscheidelijk. We zouden alles voor elkaar doen. We zijn wel alledrie verschillend. Olivier is de slimste van ons, de primus zelfs. Hij ziet er ook zo’n beetje uit. Een grote bril met een rode montuur en kort, bruin krulhaar. Hij is de stilste van ons drie en soms kan hij ook serieus op de zenuwen werken. Jasper is een ruiger type. Hij houdt van alles wat snel is: auto’s, brommers ... alle merken kent hij. Wanneer hij weer eens begint over de cilinderinhoud en de pk’s ... dan leggen we hem vlug het zwijgen op. Hij heeft lang, blond haar en de meisjes vallen voor hem net zoals ‘de dweil’ valt voor een stuk taart. Zo vlug dus, dat je het zelfs niet ziet aankomen. Ze zijn eigenlijk heel verschillend, maar toch kunnen ze elkaar niet missen. Heb je dat gevoel soms niet dat twee mensen

daadwerkelijk zielsgenoten zijn? Als de een iets zegt, dan denkt de ander hetzelfde. Ze maken wel eens ruzie, maar wie niet? Alleen de grootste vrienden kunnen die opengebarsten meningsverschillen dan bijleggen, anders is de vriendschap niet echt. We hebben ook bijna-men voor elkaar. Olivier noemen we dikwijls Ollie, het is nogal duidelijk waarom, denk ik. Jasper noemen we Bicky, gewoon omdat hij verzot is op de gelijknamige hamburger. En ikzelf? Mijn noemen ze Tsjippen. Het is een lang verhaal, maar ik zal het kort houden. Toen ik nog een kleine spruit was, hield ik enorm van dieren. Elk dier dat mijn pad kruiste, wilde ik strelen. Of het nu een hond, een kat of zelfs een vis of een vogel was, het kon me niet schelen. Ik was een grote dierenvriend. Op een gegeven moment liep er een klein vogeltje in de tuin. Ik concentreerde me om het te lokken. Ik legde me neer op het gras en riep de hele tijd 'Tsjiep, tsjiep, tsjiep tsjiep, tsjiep...' Mijn ouders vonden dat zo grappig dat ze het gefilmd hebben. Toen Ollie en Bicky de eerste maal op bezoek mochten komen, keken we naar familie filmpjes. Wanneer ze dit fragment zagen, werd mijn bijnaam geboren. Ze vonden het zo grappig dat ik vanaf dat moment Tsjippen heette.

'Jongens, ik ben het hier beu.' Ik spuw mijn gal bij mijn vrienden. Jasper treedt me daarin bij.

'Ja, er zijn wel leukere dingen dan naar school gaan.'

'Komaan, dat meen je niet. Elke dag zie je je vrienden en leer je veel bij, niets is toch leuker dan dat?'

'Zwijg dan toch Olivier, ik zou graag een detective zijn. Elke dag speuren naar aanwijzingen, dieven zoeken en moordzaken oplossen. Dat moet geweldig zijn. Wilde achtervolgingen en dan als een held ontvangen worden wanneer je de zoveelste boef hebt opgepakt en de straten weer wat veiliger hebt gemaakt. Dan zou Jessie me wel opmerken.'

Jessie is de roepnaam van Jessica. De mooiste meid van onze school. Ze heeft lang, bruin haar, lange benen en ze zou zo kunnen meedoen aan de finale van een missverkiezing en die nog winnen ook. Ze ziet er geweldig uit en is populair. Ze zit in onze klas en is de enige die niet

verliefd is op Jasper. Dat vindt hij natuurlijk heel vervelend. Het enige meisje op wie hij verliefd is; valt niet op hem.

‘Ik bedoel gewoon dat ik deze wereld beu ben en niet alleen deze school. Ik vraag me dikwijls af of wij de enigen zijn in het heelal. Zouden er nog mensen bestaan? Hoe zouden die dan leven? Zou er daar ook oorlog, stress... zijn? Hebben ze daar ook meesters Thomassen?’

Daarom zou ik graag astronaut worden. Om andere oorden op te zoeken, zo ver mogelijk van deze wereld.’

‘En jouw ouders dan? Die zouden jou dan niet meer zien.’

Die zien me nu ook niet veel. Als ik wakker word, zijn die al gaan werken en wanneer ik ga slapen, zijn die nog niet thuis. Als ik ze dan toch eens zie, dan zeggen ze dat ik boven mijn huiswerk moet maken. Ik zou nog het meest mijn opa missen. Die woont naast ons en zorgt eigenlijk dagelijks voor mij. Elke dag maakt hij eten voor me klaar en hij luistert altijd naar mijn verhalen. Zoals mijn opa zijn er geen twee. Hij is mijn centrum waar ik rond functioneer. Ik heb alles van hem geleerd. Mijn bompap is een heel liefdevolle man. Hij is de typische opafiguur, met weinig haar dat natuurlijk grijs kleurt en een gezicht vol rimpeltjes. Wandelen lukt niet meer zo goed, maar met zijn wandelstok kan hij aardig uit de voeten. Moest ik ergens vast komen te zitten, dan zou bompap niet aarzelen. Met zijn wandelstok komt hij me wel redden. Mijn superman, mijn held.

Ik ben ooit eens met mijn fiets aangereden door een enorme jeep. Ik zag dat grote monster op me afkomen en eraan ontkomen was geen optie meer. Ik sloeg mijn stuur vliegensvlug om, maar die auto kon me niet meer ontwijken. Ik werd met een gebroken been naar het ziekenhuis overgebracht. Toen mijn opa het nieuws vernam, kwam hij zo vlug en hard hij kon met de wandelstok me helpen om me dan in de watten te leggen. Opa Bertron is mijn idool. Als hij er niet meer zou zijn, dan zou ik me helemaal alleen voelen.’ Ken je dat gevoel? Alleen zijn is niet altijd goed. Soms heb je anderen nodig, een schouder. Een troostende hand die zegt wat je wel goed kan, die je vertrouwen geeft, die je doet aanvoelen dat het leven ook leuke kanten heeft.